

Ὁ πλούσιος νεανίας (Λουκ.18,18-27) (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη](#)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Δὲν εἶναι μόνο φοβερό, κάποιες φορές μοιάζει τρομακτικὸ νὰ κηρύττεις τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, γιατί ὁ Κύριος εἶπε: «Ἄπό τὰ λόγια σας θὰ κριθεῖτε».

Θὰ κριθεῖτε, γιατί κηρύττετε τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ μένετε ἄργοι κι ὄχι δραστήριοι, σ'αὐτὸ πὸ ὁ Θεὸς ἔχει προστάξει καὶ σ' ὅ,τι ξέρετε ἄρκετὰ καλὰ γιὰ

νὰ κηρύξετε σὲ ἄλλους, τότε – πῶς, θὰ σταθεῖτε ἐνώπιον τῆς κρίσης τοῦ Θεοῦ; Κι αὐτὸ ταιριάζει ὄχι μόνο σὲ ἱερεῖς, ἀλλὰ σὲ κάθε χριστιανό, πού κλήθηκε νὰ γίνῃ μάρτυρας, ἀπόστολος, κάποιος πού φέρει τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμον πού βρίσκεται στὸ σκοτάδι ἢ στὸ ἡμίφως, πού χρειάζεται τὸ θεῖο φῶς, τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ζωή.

Ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ μᾶς προκαλεῖ τόσο ἔντονα. Ξεκινάει μὲ λέξεις πού μποροῦν νὰ μεταφραστοῦν μὲ περισσότερους ἀπὸ ἕναν τρόπο: «Ἀγαθὲ Κύριε – τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ ἔχω τὴν αἰώνια ζωή; ». Καὶ ὁ Θεὸς ἀπαντᾷ: «Τί μὲ λέγεις “ἀγαθό”; Κανένας δὲν εἶναι ἀγαθὸς παρὰ μόνον ὁ Θεός». Δὲν λέει: «Εἶσαι λάθος». Δὲν τοῦ ἀρνεῖται τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ὀνομάσει ἀγαθό, ὅπως ὁ Θεὸς εἶναι ἀγαθὸς καὶ ἐκ τούτου, σ’ αὐτοὺς πού ἔχουν αὐτιὰ ν’ ἀκούσουν, σ’ αὐτούς πού ἔχουν καρδιὰ ἱκανὴ νὰ διακρίνουν τὴν ἀνυπέβλητη καλωσύνη τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, νὰ ὑπερβοῦν τὴν ἀνθρώπινη καλωσύνη, ὅλη τὴν ἀνθρώπινη ὁμορφιὰ καὶ ἀλήθεια- εἶναι μιὰ μαρτυρία. :Ναί, μιᾶς στὸν Θεὸ σου, εἶναι ὁ Θεὸς σου πού ἀπαντᾷ στὴν ἐρώτησή σου.

Καὶ τότε ὁ Χριστὸς μᾶς ὑποδεικνύει δύο σημεία. Τὸ ἓνα εἶναι: ἂν ἐπιθυμεῖς τὴν αἰώνια ζωή, τήρησε τὶς Ἐντολές. Οἱ Ἐντολές τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι μόνο κανόνες συμπεριφορᾶς, ἀλλὰ ὅπως ἓνας ἀπὸ τοὺς Ψαλμούς τὸ λέει, πρέπει νὰ εἶναι τὸ βάθος τῆς καρδιάς μας. Θὰ πρέπει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς μας νὰ ἐφαρμόζουμε τὶς Ἐντολές· ὄχι γιατί μᾶς τὸ προστάζουν ἐξωτερικὰ, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔχουμε δεθεῖ μ’ αὐτὲς μὲ δεσμὰ ἀληθείας· ὄχι ἐπειδὴ ὁ Θεὸς μᾶς τὸ εἶπε, ἀλλὰ ἐπειδὴ μὲ ὅλο μας τὸ εἶναι ἀπαντᾶμε, «Ἀμήν»! Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀλήθεια, αὐτὸ εἶναι ἡ ζωή, αὐτὸς εἶναι ὁ δρόμος γιὰ τὴν αἰώνια ζωή.

Ὅταν ἀκοῦμε τὸν Χριστὸ νὰ μᾶς θυμίζει αὐτὲς τὶς Ἐντολές- πού βρισκόμαστε ἐμεῖς; Ποιὸς ἀπὸ ἐμᾶς μπορεῖ νὰ πεῖ ὅτι εἶναι πιστὸς σὲ κάθε λέξη αὐτῆς τῆς μικρῆς λίστας πού ὑποδεικνύει αὐτὰ χωρὶς τὰ ὁποῖα δὲν μποροῦμε νὰ ζήσουμε; Ποῦ στεκόμαστε; Ἐγώ, πού εἶμαι κήρυκας, ἐσὺ πού ἀκοῦς, γιατί εἶναι τὸ ἴδιο ὑπεύθυνο νὰ ἀκοῦς, ὅσο καὶ τὸ νὰ μιᾶς. Πόσο συχνὰ σκεφτόμαστε – ὅπως ὁ νέος ἄνδρας, καὶ μὲ τόσο μικρὴ ἀφορμὴ -ἐπιθυμοῦμε τὴν τελειότητα; Θέλουμε τὴν τελειότητα χωρὶς νὰ βαδίσουμε τὸν δρόμον τῶν Ἐντολῶν.

Ἄλλα ὁ Χριστός μᾶς τὸ λέει ἀρκετά καθαρά: «Ἄν θέλεις τελειότητα – δῶσε ὅλη τὴν περιουσία σου». Δὲν εἶναι μόνο τὰ ὑλικά ἀγαθὰ πὺ μποροῦμε νὰ δώσουμε• ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς ἔχει συσσωρευμένους θησαυρούς στὸ μυαλὸ καὶ τὴν καρδιά, στὴν ψυχὴ του, πράγματα πὺ εἶναι πιὸ σημαντικά γι' αὐτὸν ἀπὸ ὁποιοδήποτε ὑλικό, πὺ εἶναι ὁ θησαυρός του. Ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς ἄς στραφεῖ μέσα του κι ἄς ἀναρωτηθεῖ: «Ποιός εἶναι ὁ δικός μου ἰδιαίτερος θησαυρός;» Ποιὰ εἶναι αὐτὰ τὰ πράγματα, πὺ δὲν θὰ πέταγα ἀκόμα καὶ γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ, γιὰ τὸν Θεό;»

Ἄς μὴν θέτουμε τὰ πράγματα μ' ἓνα τόσο σκληρὸ τρόπο, ἀλλὰ ἄς ἀγκαλιάσουμε αὐτὰ πὺ εἶναι τόσο πολῦτιμα γιὰ ἐμᾶς, κι ἄς ἐλπίσουμε ὅτι θὰ μποῦμε στὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, θὰ φθάσουμε τὴν τελειότητα• νὰ γίνουμε μ' ὅλο μας τὸ εἶναι αὐτὸ πὺ κληθήκαμε νὰ γίνουμε, αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν ἀνθρώπων πὺ ὁ Θεὸς θέλησε ὅταν μᾶς ἐπλασε- καὶ δὲν ἔχει γίνει ἀλήθεια.

Στὸ βιβλίο τῆς Ἀποκάλυψης ὑπάρχει ἓνα ἀπόσπασμα πὺ λέει, «Ἔχω μόνο ἓνα στοιχεῖο ἐναντίον σου – ξέχασες τὴν πρώτη σου ἀγάπη». Καὶ αὐτὴ ἡ πρώτη ἀγάπη πράγματι εἶναι γιὰ τὸν καθένα μας, ὁ Ζωντανὸς Θεός, τὸν ὁποῖο ὀνομάζουμε μὲ τὸσους πολλοὺς τρόπους: μπορεῖ νὰ τὸν ὀνομάζουμε «ζωή», μπορεῖ «τελείωση», μπορεῖ «εὐτυχία», μπορεῖ μὲ ὅλα τὰ ὀνόματα πὺ σημαίνουν πληρότητα τοῦ εἶναι μας. Κάποιες φορές ἀντιλαμβανόμαστε ὅτι μόνο στὸν Θεὸ εἶναι ἐφικτό, κάποιες φορές φανταζόμαστε ὅτι μποροῦμε νὰ μεγαλώσουμε ἀπὸ μόνοι μας – ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι ἡ πρώτη μας ἀγάπη : τὸ νὰ ὠριμάσουμε ὅσο ὁ Θεὸς ἤθελε γιὰ ἐμᾶς.

Καὶ δὲν ἀκολουθοῦμε τὶς Ἐντολές γιατί σκεφτόμαστε, ὅτι μποροῦμε νὰ τὰ καταφέρουμε μ' ἓναν ἀπλὸ τρόπο• καὶ δὲν ἀποχωριζόμαστε ὅλα ὅσα ἔχουμε μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Θεὸς θὰ ἀποδεχθεῖ ἐμᾶς καὶ τὸ φορτίο μας.

Ἄς συλλογιστοῦμε αὐτὴν τὴν ἱστορία. Δὲν εἶναι μόνο μιὰ παραβολή, εἶναι κάτι πὺ συνέβη στὸ νέο ἄνδρα. Συμβαίνει σ' ὅλους μας, ὅταν ὁ Θεὸς λέει «Εἶσαι πιστὸς στὸν τρόπο ζωῆς πὺ σοῦ ἔχω δώσει μέσα ἀπὸ τὶς ἐντολές μου, στοχεύοντας σ' αὐτὲς ὅπως κάποιος σημαδεύει ἓναν δρόμο; Θέλεις νὰ πετύχεις τὴν πληρότητα – ξεκίνα ἀπὸ αὐτὸ τὸ σημεῖο». Κι ἄν ἀνησυχεῖς, ἄν εἶσαι πιστὸς σ' αὐτά, τότε κάνε στὸν ἑαυτό σου τὴν ἐπόμενη ἐρώτηση: ποιός εἶναι ὁ θησαυρός τὸν ὁποῖο δὲν θὰ ἀφήσω, ἀκόμα κι ἄν πρόκειται γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ;

Ὁ νέος ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, κι ἔφυγε λυπημένος. Εἶχε ὑλικά ἀγαθὰ, ἀλλὰ ἔχουμε τόσα πράγματα πὺ δὲν εἶναι ὑλικά, ἀλλὰ εἶναι τὸ φορτίο, τὰ δεσμά μας.

Καὶ ἔπειτα σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία ἓνα πράγμα μπορεῖ νὰ μᾶς δώσει τόση ἐλπίδα. Ὁ Χριστὸς δὲν καταδικάζει τὸν νέο ἄνδρα• τὸν ἀφήνει νὰ φύγει χωρὶς οὔτε μία λέξη κατηγορίας, γιατί ὅ,τι εἶπε ἦταν ὅπως ἓνας σπόρος σπαρμένος στὸ μυαλὸ καὶ τὴν

καρδιά αὐτοῦ τοῦ νέου ἀνθρώπου. Τὸν ἀφήνει νὰ φύγει μὲ πληγωμένη καρδιά, προβληματισμένο, καλώντας τον νὰ γίνει ὁ ἑαυτός του μέσα ἀπὸ μιὰ πράξη ἥρωϊκῆς θέλησης καὶ παραδοχῆς, νὰ βγεῖ ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, ὅπως ὁ Χριστὸς εἶπε, νὰ τ'ἀφήσει ὅλα καὶ νὰ Τὸν ἀκολουθήσει. Ποῦ; Ἀπὸ τὴν μιὰ στὸν δρόμο τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη στὴν πληρότητα τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Ὅταν ὁ Χριστὸς μᾶς λέει «Ἀκολουθεῖστε με», δὲν μᾶς καλεῖ νὰ βαδίσουμε ἕνα τρομακτικό, σκοτεινὸ δρόμο· λέει: «Ἐγὼ ἔχω περπατήσει αὐτὸν τὸν δρόμο, ξέρω κάθε στροφή του- μπορεῖς μὲ ἀσφάλεια νὰ τὸν ἀκολουθήσεις!». Εἶναι σὰν τὸν καλὸ βοσκὸ πὺ βαδίζει μπροστὰ ἀπὸ τὰ πρόβατα του, ἀντιμετωπίζει ὅλους τοὺς κινδύνους ὁ ἴδιος γιὰ νὰ εἶναι ἀσφαλὲς τὸ ποίμνιο του».

Ὅλοι μποροῦμε νὰ ἐπιστρέψουμε σίτι ὅπως ὁ νέος, ἴσως λυπημένοι, γιὰτὶ οὔτε «φυλάξαμε τὶς Ἐντολές» οὔτε εἴμαστε ἱκανοὶ ν'ἀπαρνηθοῦμε τὴν πιὸ πολύτιμη περιουσία μας: ἀλλὰ θυμηθεῖτε-δὲν εἴμαστε καταδικασμένοι, ἔχουμε μπροστὰ μας μιὰ τελικὴ ἐπιλογή, κι ὅσο μποροῦμε ν' ἀγωνιζόμαστε σ'αὐτὴ τὴν γῆ - ὑπάρχει χρόνος.

Ἀλλὰ ἄς μὴν πλανιόμαστε ἀπὸ τὴν διάρκεια τοῦ χρόνου: ὁ Χρόνος κυλᾷ, ὁ χρόνος φεύγει- ἄς μὴν εἴμαστε τόσο ἀργοὶ, ἄς στραφοῦμε στὴν ζωὴ, κι ἄς γίνουμε ὅλα αὐτὰ πὺ μποροῦμε νὰ γίνουμε.

Ἡ ἀπάντηση στὴν σημερινὴ περικοπὴ εἶναι ξεκάθαρη - «Ποιὸς λοιπὸν μπορεῖ νὰ σωθεῖ;» Γιὰ τὸν ἄνθρωπο δὲν εἶναι δυνατὸν, ἀλλὰ στὸν Θεὸ ὅλα εἶναι δυνατὰ». Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐλπίδα μας: Ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας, καὶ τίποτα δὲν εἶναι δύσκολο γιὰ ἐμᾶς. Ἀμήν.

Ἀπόδοση στὴν νεοελληνικὴ: www.agiazoni.gr

Πηγή: [agiazoni.gr](http://www.agiazoni.gr)